

dan şeyhini taklit ederek iradesini ona teslim etmesine şeyhte fâni olmak (fenâ fi's-şeyh) denir ve bu Allah'ta fâni olmanın (fenâ fillâh) ilk basamağı kabul edilir. Mürid seyrü sülûkünü tamamlayıp irşad ehliyetini kazansa da şeyhinden icâzet almadan irşad faaliyetine girişmemelidir. Şeyhi tarafından irşad izni verildiğinde mürid şeyhin halifesi olur ve kendisine hilâfet hırkası, irşad hırkası, icâzet hırkası gibi isimlerle anılan bir hırka giydirilir. Bu hırkayı giyen mürid bir şeyh sıfatıyla başkalarını irşad etmeye yetkili kılınmış olur.

Sûfîlere göre Hak'tan gelen feyiz Resûl-i Ekrem aracılığıyla velîlere, onlar aracılığıyla insanlara ulaştığından müridlerin feyiz menbaî irşad makamındaki şeyhlerdir. Şeyhin doğrudan doğruya Hz. Peygamber vasıtasıyla Hak'tan aldığı feyze "feyz-i ilâhî", silsile vasıtasıyla aldığı feyze "feyz-i isnâdî" denir. Müridin tarikata girip şeyhten feyiz ve irfan almasına "ahz-ı feyz" adı verilir. Şeyhin eğitimiyle müridin ikinci defa doğduğu kabul edilir. Normal doğum müridi mülk âlemiyle (dünya), mânevî doğum ise melekût âlemiyle (gayb) irtibata geçirir.

Nakşibendiyye tarikatında şeyh karşılığı olarak "hâce" (çoğulu hâcegân), Nakşibendiyye'den ayrılan Yeseviyye'de "ata" kelimesi kullanılmıştır. Ata kelimesinin Orta Asya'da Türk sülûfleri arasında XII. yüzyıldan beri şeyh yerine kullanıldığı bilinmektedir. Türkistan'da ve İdil havzası Türkleri'nde şeyhler için "ışân" tabirine de rastlanır. Bazı tarikat mensupları Anadolu'da şeyh yerine "baba" kelimesini tercih etmiştir. Bektaşîler'de şeyh mevkiindeki kişiye XVI. yüzyıldan itibaren "dede-baba" denilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

et-Ta'rifât, "delîl", "mürşid" md.leri; Tehânevî, *Keşşâf*, I, 1049-1051; Serrâc, *el-Lüma'*, s. 218,

220, 223, 225, 234, 273-274, 328-333, 361-363, 379; Kelâbâzî, *et-Ta'arruf*, s. 44, 65, 82-83, 90, 92, 99, 118, 132, 147, 149; Sülemî, *Tabakât*, s. 48, 56, 73, 75-76, 91, 98, 103, 123, 146, 164, 170, 176, 180; a.mlf., *Tasavvufun Ana İlkeleri: Sülemî'nin Risaleleri* (nşr. ve trc. Süleyman Ateş), Ankara 1981, metin: s. 7-8; Muhammed b. Münevver, *Esrârü't-tevhîd* (nşr. Zebîhullah Safâ), Tahran 1332 hş., s. 329-330; Kuşeyrî, *er-Risâle*, II, 735; Gazzâlî, *İhyâ'*, III, 75-76; Necmeddîn-i Kübrâ, *Tasavvufî Hayat* (haz. Mustafa Kara), İstanbul 1980, s. 87-94; Sühreverdî, *Avârif*, s. 73-76; Muhyiddin İbnü'l-Arabî, *et-Teđbirâtü'l-ilâhiyye fi işlâhi'l-memleketi'l-insâniyye* (nşr. Hasan Âsî), Beyrut 1993, s. 223; Necmeddîn-i Dâye, *Mürşâdü'l-İbâd* (nşr. Hüseyin Hüseyinî en-Nîmetul-lâhî), [baskı yeri yok], 1312 hş. (Matbaa-i Mecelis), s. 132-134, 137-139; Azîz Nesevî, *el-İnsânü'l-kâmîl* (nşr. Marijan Molé), Tahran 1403/1983, s. 4, 95-97; Abdürrezzâk el-Kâşânî, *Tasavvuf Sözlüğü* (trc. Ekrem Demirli), İstanbul 2004, s. 319; İbn Haldûn, *Şifâ'ü's-sâ'il*, s. 80-81; Muslihuddin Mustafa, *Sâz-ı İrfân*, Süleymaniye Ktp., İbrahim Efendi, nr. 652, vr. 40^b; İsmâil Rusûhî Ankaravî, *Minhâcü'l-fukarâ*, Bulak 1256/1840, s. 27-35; Karabaş Velî, *Mi'yâru't-tarîka* (trc. Nureddin Efendi; Kerim Kara, *Karabaş Velî: Hayatı, Fikirleri, Risaleleri* içinde), İstanbul 2003, s. 628-630; Aclûnî, *Keşfü'l-hafâ'*, II, 17; Muhammed b. Abdullah el-Hânî, *el-Behcetü's-seniyye*, Kahire 1319, s. 28-35, 39-46; Ahmed Ziyâeddin Gümüşhânevî, *Câmi'ü'l-uşûl*, İstanbul 1286, s. 53-54, 265-279; Nasrullah Bahâî, *Risâle-i Bahâiyye*, İstanbul 1328, s. 17-19; Ramazan Muslu, *Mustafa Kemâleddin Bekri ve Tasavvufî Görüşleri*, İstanbul 2005, s. 117-126; Ahmed Avni Konuk, *Mesnevi-i Şerif Şerhi* (haz. Mustafa Tahralı v.dğr.), İstanbul 2006, III, 369; Süleyman Uludağ, *Tasavvufun Dili I: Mürşid-Mürid-Yol*, İstanbul 2006, s. 53-103; Pakalın, II, 491, 624; III, 346-347; Mirza Bala, "İşân", *İA*, V/2, s. 1224-1226; A. Cour, "Şeyh", a.e., XI, 461-462; E. Geoffroy, "*Şhaykh*", *El'*, IX, 397-398.

REŞAT ÖNGÖREN

ŞEYH BAHÂÎ

(bk. ÂMİLÎ, Bahâeddin).

ŞEYH BEDREDDİN

(bk. BEDREDDİN SİMÂVÎ).

ŞEYH CİVEN

(bk. CİVEN).

ŞEYH EDEBÂLÎ

(bk. EDEBÂLÎ).

ŞEYH ELVÂN-ı ŞİRÂZÎ

(bk. ELVÂN-ı ŞİRÂZÎ).

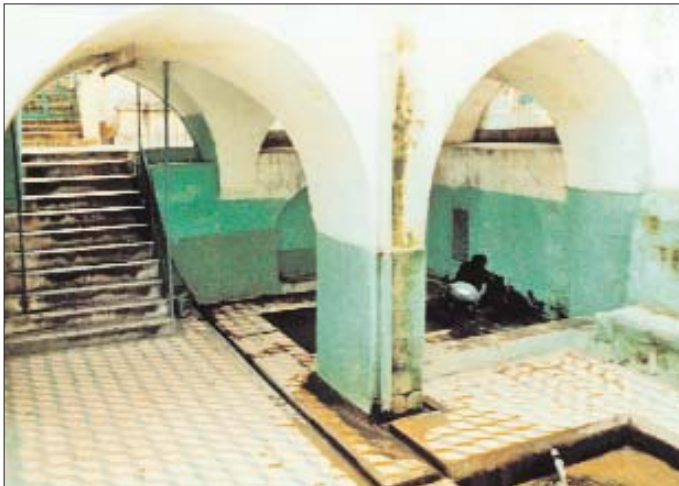
ŞEYH FETHULLAH KÜLLİYESİ

Gaziantep'te

XVI. yüzyılın ikinci yarısında inşa edilen külliye.

Vakfiyelerine göre cami, zâviye, hamam, medrese, kastel (bir çeşit su yapısı), hazire ve bir evden meydana gelmektedir. Buradaki cami, Yukarı Şeyh Camii olarak bilinen Şah Velî Camii'yle karışmaması için şer'î mahkeme sicillerine ve bazı kayıtlara Aşağı Şeyh Camii adıyla kaydedilmiştir. Mimarı bilinmeyen ve kitâbesi olmayan külliyenin bânisi Şeyh Abdüllatif oğlu Şeyh Fethullah'tır. Yapıyla ilgili olarak bâninin tanzim ettirdiği 23 Receb 966 (1 Mayıs 1559) ve 1 Ramazan 971 (13 Nisan 1564) tarihli iki vakfiye ile 5 Rebülâhîr 991 (28 Nisan 1583) tarihli bir ferman mevcuttur. Külliyenin 1550'li yıllarda yaptırıldığı tahmin edilmektedir. Evliya Çelebi de cami, medrese ve hamamdan bahsetmekte, fakat inşa tarihleri konusunda bilgi vermemektedir. Caminin 15 Ramazan 1005'te (2 Mayıs 1597) tamir geçirdiği bilinmektedir. Hamam 1957, 1960 ve 1972 yıllarında Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından onarılmıştır. Son olarak 1974'te cami tamir edilmiş, bu esnada son cemaat yeri camekânla kapatılmış, ahşap müezzin mahfili demir doğrama olarak yenilenmiş, minarenin bazı taşları değiştirilmiş, avlu ve şadırvan yeniden düzenlenmiştir.

Üç tarafının medrese odalarıyla çevrili olduğu düşünülen avluda, günümüzde bu mekânların yerini cami görevlerine ait betonarme üç oda almıştır. Avlu güneyden birbirine bitişik cami ve zâviye ile kuşatılmıştır. Bâlî Paşa'nın (ö. 900/1494-95 [?]) adıyla da anılan medrese Cumhuriyet dö-

Şeyh Fethullah Camii'nin kasteli

Seyh Fethullah Camii'nin renkli taş süslemeli mihrabı

neminde Orhaniye İlkokulu'na dönüştürülmüş ve sonradan yıktırılmıştır. İlk inşasının Bâli Paşa'dan dolayı daha önce olduğu ileri sürülmekte, XVI. yüzyıl ortalarında onarılarak bu külliye'nin bir parçası haline getirildiği sanılmaktadır. Ortadan kalkan medresenin mimarisi tam olarak bilinmemektedir. Avluda yeni yapılmış bir şadırvan vardır. Avlunun kuzeydoğu köşesinde alt kattaki kastele birkaç basamakla inilir. Cami ve zâviyeyi doğudan ve güneyden hazîreler çevreler. Hamam avlunun doğu kapısından çıkınca görülmekte, tonozlu bir geçitle zâviyenin doğusundaki hazîre duvarına bağlanmaktadır. Külliyyeye dahil edilen ve vakfiyede adı geçen kastelin doğu cephesine bitişik ev 1974'te yıktırılmış ve yerine Kur'an kursu binası inşa edilmiştir.

Cami ile zâviye birbirine bitişiktir ve kapıları son cemaat yerine açılır. Son cemaat yeri dört sivri kemer açıklığına sahiptir. Batı duvarının içe bakan yüzünde Bursa kemerini andıran silmeli bir pencere, bu pencerenin üzerinde sivri kemerli iki pencere daha bulunur. Doğu duvarında sivri kalın bir silmeyle kuşatılan bir kapı, üstünde bir pencere altlı üstlü iki odaya açılır. Alttaki müezzin odasıdır, üstteki oda kapısı kuzeyde yer alan minarenin pabuçluğu içindedir. Bu duvarın tepe noktasında Bursa kemerli iki pencere daha mevcuttur. Harimin son cemaat yerine açılan kuzey duvarında batıdan ikinci kemer gözünü denk gelen harimin taçkapısı, dördün-

cü kemer gözüne denk gelen ise zâviyenin girişidir. Harim taçkapısının iki yanında birer mihrâbiye ile birer adet pencere vardır. Buradaki bezemeler iki renkli taş geçmeleri ve süslemeleriyle kavsaraları mukarnaslı, beş kenarlı mihrâbiyelerde, pencere alınlıklarında ve taçkapıda yoğunlaşır. Taçkapı siyah ve kirli sarı renkli taşlarla örülmüş, dıştan kalın kaval silmeli sivri kemerle çevrelenmiştir. Alttaki basık kemeri iki farklı renkli taşlarla palmet motifleri meydana getirecek şekilde örülmüştür. Kavsarası uçları sarkıtlı mukarnaslarla dolgulanmıştır. Kapı kemerinin yüksekliğine kadar dikdörtgen ve kare formulu panolar sarımtırak renkli mermerlerle kaplanmış, kapının önüne çok kollu yıldız kompozisyonlarını andıran renkli bir döşeme mozaiki yapılmıştır. Son cemaat yerinin doğusundaki tek şerefeli minare, üst köşeleri pahlanarak sekizgene çevrilmiş yüksekçe bir kaidenin üzerinde dairevi şekilde yükselmektedir. Cami 12,50 x 12,80 m. ölçülerindedir. Kare mekân yalnızca mihrap önünde 3,45 m. derinliğinde taşma yapar. Bu sebeple camiyi tabhâneli / zâviyeli yapılar içerisinde değerlendirenler olmuştur. Fakat güney eyvanı bu plan tipi için çok sığdır. Ayrıca camide yan eyvanlar yer almaz. Dolayısıyla camiyi bu plan grubunda değerlendirmek doğru değildir. Esasen külliyyede zâviye işlevini yerine getiren ayrı bir mekân mevcuttur. Cami mihrap önü dışında, mekânın merkezindeki sekizgen bir ayaktan dağılarak her cephenin ortasındaki ikişer gömme ayak üzerine oturan ve âdeta şemsiye biçimini andıran eş merkezli yelpaze tonozla örtülmüştür. Bu tip örtü sisteminin daha basit uygulamalarına önceki bazı mezar anıtlarında rastlanmakla birlikte Şeyh Fethullah Camii'ndeki gibi gelişmiş bir örneği sonraki tarihlerde de görülmez. İstanbul Merdivenköy'de bulunan Bektaşî Tekkesi'ndeki (XIX. yüzyıl)

uygulama da bu camideki gibi daha basittir. Dolayısıyla cami, üst örtüsünün biçimiyle Anadolu Türk mimarisinde ve özellikle Osmanlı mimarisinde farklı bir yere sahiptir. Mihrap önü çıkıntısı da çapraz ve beşik tonozun birleşiminden oluşan değişik bir tonozla örtülmüştür. Caminin tamamını günümüzde dışardan kiremit kaplı kırma bir çatı örter. Harimin batı duvarında üç, güney duvarında ikisi mihrap önünde, ikisi yanlarda, doğu duvarında zâviyeye açılan kapının sağında iki, solunda bir ve kuzeydeki son cemaat yerinde iki olmak üzere toplam on bir pencere bulunur. Pencereilerin hepsi içten sivri kemerli alınlıklı, dıştan dikdörtgen söveli olup alınlıkları soyut bitkisel motiflerle bezelidir. Duvarlar güney ve batı yönlerinden ikisi altı köşeli, üçü yuvarlak beş adet payanda ile desteklenmiştir. Harimin güneydoğu köşesinde duvar kalınlığı içinde tekne tonoz örtülü, küçük boyutlu bir itikâf hücresi yer alır.

İç mekânda bezemenin en yoğun görüldüğü yerler taş mihrap ve minberdir. Yarım daire kesitli bir nişten ibaret mihrap renkli taşlarla süslenmiştir. Mihrap nişi üzengi taşı seviyesinde bir sıra mukarnasla zenginleştirilmiş, nişin köşelikleri bitkisel süslerle bezenmiş ve bu bölümlere birer kabara yerleştirilmiştir. Nişin içinde renkli taşlarla zikzak, dama taşı ve kelebek benzeri motifler yapılmıştır. Mihrap nişinin etrafı kare ve dikdörtgen formulu, renkli taş kompozisyonlu panolarla çevrelenmiş, kitâbeliği boş bırakılmıştır. Minberde renkli taş işçiliği bir kompozisyon oluşturma kaygısı olmaksızın kullanılmıştır. Mihrap ve minberdeki bu uygulamalar Memlük süsleme sanatıyla benzerlikler gösterir. Camiyi güneyden, zâviyeyi doğudan ve güneyden hazîreler çevreler. Şeyh Fethullah caminin güneyindeki hazîrede açık bir mezarda gömülüdür. Bu hazîre

Seyh Fethullah Camii - Gaziantep

halk arasında Şih Ocağı diye anılır. Zâviye-nin doğusundaki hazîrede Kurtuluş Savaşı sırasında Fransız kuşatmasında şehid düşen bazı önemli şahsiyetler gömülmüştür.

Doğusundan camiye bitişik olan zâviye 6,80 × 6,60 m. ölçülerinde bir zikir meydanı ile meydanın güneyinde iki, kuzeyinde bir odaya sahiptir. Zikir meydanı ortadaki kare kesitli bir ayağa oturan yelpaze tonozla örtülüdür. Zâviye bitişikindeki camiye ve son cemaat mekânına iki kapıyla açılır. Camiye ve doğusundaki hazîreye açılan ikişerden dört penceresi bulunmaktadır. Zikir mekânının kible duvarında bir mihrâbiye, mihrâbiyenin her iki yanında arkasında mevcut iki itikâf odasına açılan birer kapı yer alır. Meydanın kuzeydoğu köşesinde bir başka itikâf hücresi vardır. Odalar dikdörtgen planlıdır ve aynalı tonozla örtülüdür. Kuzeydoğu köşesindeki oda doğusundaki bir pencereyle hazîreye, güneyindeki bir pencereyle zikir mekânına ve kuzeyindeki bir kapıyla giriş dehlizine açılır. Bugün zikir meydanı mescid, güneydeki iki oda depodur, kuzeydeki giriş dehlizine bir kapıyla açılan üçüncü oda ise müezzine aittir.

Doğu-batı doğrultusunda ele alınan hamam sokak kotu yükselince kısmen yol seviyesinin altında kalmıştır. Basamaklarla ulaşılan kare planlı, aydınlık fenerli kubbeye örtülü soğuklukta bir havuz yer almaktadır. Soğukluğun doğu duvarındaki kapıdan beşik tonozla örtülü ılıklığa geçilir. ılıklığın güneybatı köşesinde usturalık mekânı, kuzeybatı köşesinde helâ bulunur. Her iki mekân içten mukarnaslarla bezeli kubbeye örtülüdür. ılıklığın doğu duvarındaki kapıdan kare planlı, üç eyvanlı, köşe odalı, zemininde sekizgen göbek taşı olan, aydınlık fenerli kubbeye örtülü sıcaklığa girilir. Eyvanların hepsi tonozla örtülüdür. Yalnızca doğu eyvanının arkasında yıldız tonozla örtülü bir birim daha yer alır. Köşe odalarından güneybatıdaki dikdörtgen planlı olup kubbeye ve beşik tonozla örtülüdür. Kuzeybatı odası kubbelidir. Kuzeydoğu ve güneydoğu köşe odaları sekizgen planlıdır ve kubbelidir. Sıcaklığın doğusunda beşik tonozlu, kuzey-güney doğrultulu külhan birimi yer alır. Hamam bugün oldukça bakımsızdır.

Avludan biri güneyde, diğeri kuzeyde iki merdivenle inilerek ulaşılan kastel "L" biçiminde bir plana sahiptir. Ortada, 13 × 14,15 m. ölçülerindeki kastelin üzerini "L" şekilli bir ayakla dikdörtgen şekilli bir pâyeye oturan tonozlar örtmektedir. Kastelin kuzey-

batıdaki mekânının üzeri açıktır. Bu bölümün batı duvarına bitişik bir oturma seki ve zemininde bir havuzu bulunmaktadı. Havuzlar abdest almak ve çamaşır yıkamak için düzenlenmiştir. Güney bölümü üç adet çapraz tonozla, doğudaki kuzey-güney doğrultulu on adet helânin açıldığı koridora beşik tonozla örtülüdür. Bu tonozu merkezinden dik şekilde bir beşik tonoz keser. Kastelin güneybatısında kuzeybatı köşesindeki gibi batı yönünden gelen suların döküldüğü bir havuz görülür. Her iki havuzun suyu kanallarla birleşerek helâlara ulaşmaktadır. Kastelin güneydoğu köşesinde bulunması gereken ve bir çeşit gusülhâne olan "çimeceklük" (çimeklük) bugün mevcut değildir. Şeyh Fethullah Külliyesi renkli taş süslemeleri bakımından Memlûk sanatıyla, camide görülen üst örtü yönünden Selçuklu mimariyle benzerliği olan ve farklı yapıları bünyesinde barındıran bir eserdir.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, *Defter*, nr. 2134, s. 131; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, IX, 354-355; Cemil Cahit Güzelbey, *Gaziantep Evliyaları*, Gaziantep 1964, s. 66-73; a.m.f., *Gaziantep Câmileri Tarihi*, Gaziantep 1984, s. 155-162; Ali Zavar, *Gaziantep'te Türk Dinî Mimarisi* (mezuniyet tezi, 1970), İÜ Ed. Fak. Sanat Tarihi, s. 14-17; Metin Sözen, *Türk Mimarisinin Gelişimi ve Mimar Sinan*, İstanbul 1975, s. 213-214; a.m.f., "Eine Moschee von Seltenem Typ in Anatolia: Die Şeyh Fethullah Moschee in Gaziantep", *Anatolica*, III, Leiden 1969-70, s. 177-187; Şerife Cengiz, *Gaziantep Portalleri ve Mimarî Süslemeleri* (mezuniyet tezi, 1979), İÜ Ed. Fak. Sanat Tarihi, s. 18-24; Nusret Çam, *Gaziantep Şeyh Fethullah Külliyesi*, Ankara 1989; a.m.f., "Gaziantep'te Türk Mimarisi", *Osmanlı Döneminde Gaziantep Sempozyumu* (ed. Yusuf Küçükdağ), Gaziantep 2000, s. 1-14; a.m.f., *Türk Kültür Varlıkları Envanteri: Gaziantep*, Ankara 2006, s. 120-145; a.m.f., "Gaziantep'te Kastel Adı Verilen Su Tesisleri", *VD*, XVIII (1984), s. 165-174; İsmail Altıngöz, "Dulkadir Eyâletinin Kuruluşunda Antep Şehri (XVI. Yüzyıl)", *Gaziantep: Cumhuriyetin 75. Yılına Armağan* (ed. Yusuf Küçükdağ), Gaziantep 1999, s. 89-146; Nadir Topkaraoğlu, "Gaziantep Şeyh Fethullah Camii ve Zâviyesi", *VD*, XIX (1985), s. 207-222.

SEVGİ PARLAK

ŞEYH GALİB

(ö. 1213/1799)

Klasik Türk şiirinin
son dönem büyük şairlerinden.

1171'de (1757) İstanbul'da Yenikapı Mevlîhânesi yakınlarındaki bir evde dünyaya geldi. Doğumuna "eser-i aşk" ve "cezbe-tullah" terkipleri tarih düşürülmüş, kendisine mevlîhânenin şeyhi Küçek Mehmed Dede ile halefi Seyyid Ebûbekir De-

de'nin tavsiyesiyle Mehmed Esad adı konulmuştur. Dedesi Mevlî olduğu gibi babası Mustafa Reşid Efendi de Peçuyulu Ârif Ahmed Dede'den inâbe almıştır. Annesi Emine Hatun'dur. Divanında ve *Hüsn ü Aşk*'ında belirttiğine göre ilk eğitimini babasından aldı. 1780'de Galata Mevlîhânesi'ne şeyh olan Hüseyin Efendi'den istifade etti. Arapça'yı Hamdi Efendi'den, Farsça'yı Hoca Neş'et'ten öğrendi. Neş'et Efendi kendisine "Esad" mahlasını veriyse de dönemin Esad isimli şairleriyle karıştırılmaması için daha sonra "Galib" mahlasını kullanmaya başladı (Divanında "Esad" elli, "Esad Galib" iki ve "Galib" mahlasları 463 defa geçmektedir).

Divân-ı Hümâyün Kalemî'nde bir müddet çalıştıktan sonra ailesinin pek tasvip etmemesine rağmen 1198'de (1784) Konya'ya gidip Mevlânâ Dergâhı'nda çileye girdi ve Çelebi Seyyid Ebûbekir Efendi'nin sohbetlerinde bulundu. Babası Mustafa Reşid Efendi oğlunun İstanbul'dan ayrılmasına tahammül edemediğinden Çelebi Efendi'ye başvurmuş, o da "tekmil-i çilenin Yenikapı Dergâhı'nda ikmalinin muktezâ-yı merdî ve hüner" olduğunu söyleyerek genç derviş İstanbul'a gönderdi. Galib çilesini 1201'de (1787) Yenikapı Mevlîhânesi'nde tamamlayarak "dede" oldu. Bu arada Ali Nutkî Efendi ile Aşçıbaşı Şerif Ahmed Dede'den epeyce faydalandı. Daha sonra Ali Nutkî Efendi'den hilâfet aldı. 1203'te (1789) Trabzonlu Köseç Ahmed Dede'nin *et-Tuhfetü'l-behiyye fi tarikati'l-Mevleviyye* adlı eserine Ali Nutkî Efendi'nin izniyle *es-Sohbetü's-sâfiye* adıyla bir hâşiye yazdı. Öte yandan Yûsuf Sîneçâk Dede'nin Sütlüce'deki türbesi yanında bir ev satın alarak 5 Receb 1204'te (21 Mart 1790) buraya yerleşti ve Yûsuf Sîneçâk'ın *Cezîre-i Mesnevî* adlı eserini şerhetti. Galata Mevlîhânesi şeyhi Halil Nûman Dede'nin görevinden azli üzerine yerine Konya Şems Dergâhı türbedarı Şemsî Dede tayin edildiyse de İstanbul'a gelirken Kütahya'da vefat ettiğinden 1791'de Konya Âsitânesi şeyhi Mehmed Emin Çelebi'nin emirnamesiyle 9 Şevval 1205'te (11 Haziran 1791) Galata Mevlîhânesi şeyhliği Galib Dede'ye verildi. Bu tayin dolayısıyla III. Selim'le olan dostlukları gelişti. Galib Dede aynı zamanda Türk müzikisi bestekârı olan, "İlhâmî" mahlasıyla şiirler yazan ve hat sanatıyla da uğraşan hükümdara Galata Mevlîhânesi'nin tamiri için bir kaside takdim edince padişah onun arzusunu yerine getirerek tekkeyi tamir ettirdi (1792). 4 Ağustos 1792 tarihinde yapılan ilk mukabele vesilesiyle Şeyh Galib'in